Doktrin Alkitab babagan Apropriasi lan Pajak ing Komoditas Pertanian

Pentateukh

Mulané Sang Prabu Pringon nggolèki wong sing wicaksana lan wicaksana, supaya ngwasani tanah Mesir. Kareben Sang Prabu Pringon nindakaké mangkono, sarta ngangkat para panggedhening nagara iku, sarta ngetrapaké sapralimané tanah Mesir ing sajroning pitung taun lubèr. Lan supaya padha nglumpukaké sakehing pangan ing taun-taun kabecikan sing bakal teka, lan padha numpuk gandum ing tangane Sang Prabu Pringon, lan supaya padha nyimpen pangan ing kutha-kutha. Lan pangan iku bakal disimpen kanggo negara kanggo pitung taun pailan, kang bakal ana ing tanah Mesir; supaya tanah ora sirna amarga pailan. Purwaning Dumadi 41:33-36

Sakehe tedhane pitung taun kang ana ing tanah Mesir banjur diklumpukake, lan pangane ditimpen ana ing kutha-kutha; Purwaning Dumadi 41:48

Jawa 1994: Lan pitung taun paceklik wiwit tumeka, kaya sing wis diomongaké déning Yusuf, lan sakèhé negara ana pailan; nanging ing tanah Mesir kabeh ana roti. Bareng tanah Mesir kabeh padha pailan, wong-wong padha sesambat njaluk roti marang Sang Prabu Pringon; apa kang didhawuhake marang kowe, lakonana. Purwaning Dumadi 41:54-55

Sang Yusuf nuli nyukupi pangan marang bapakne, sadulur-sadulure lan sakulawargane kabeh, miturut kulawargane. Lan ing salumahing bumi ora ana roti; amarga pailan banget, nganti tanah Mesir lan tanah Kanaan kabeh padha semaput marga saka pailan. Sang Yusuf banjur nglumpukake sakehe dhuwit kang tinemu ana ing tanah Mesir lan ing tanah Kanaan, kanggo gandum kang padha dituku, banjur digawa menyang ing omahe Sang Prabu Pringon. Bareng dhuwit ana ing tanah Mesir lan ing tanah Kanaan padha kentekan, wong Mesir kabeh padha sowan marang ing ngarsane Sang Yusuf lan matur: “Kula sami paringi roti, punapa dene kawula sami badhe pejah wonten ing ngarsa Paduka? kanggo dhuwit gagal. Sang Yusuf banjur ngandika: “Bawanira wènèhana; lan aku bakal menehi sampeyan kanggo sapi, yen dhuwit gagal. Bawane padha digawa menyang ing ngarsane Sang Yusuf, banjur diparingi roti kanggo ijol-ijolan jaran, wedhus-wedhuse, lan sapi-sapi lan kuldi, lan padha diparingi roti kanggo sakehing raja-kayane ing taun iku. Bareng wis rampung taun iku, wong-wong mau padha sowan marang ing taun kang kapindho, sarta matur: “Dhuwit kawula sami boten badhe ndhelikaken dhateng bendara kula, bilih arta kula sampun entek; gusti kawula ugi gadhah pepanthan sapi; boten wonten ingkang kantun wonten ing ngarsanipun gusti kawula, kejawi badan kula lan tanah kula: Punapaa dene kula sami badhe pejah wonten ing ngarsa paduka, kula saha tanah kula? Aku lan tanahku padha tuku roti, lan aku lan tanahku bakal dadi bature Sang Prabu Pringon, lan wenehana wiji, supaya aku bisa urip lan aja nganti mati, supaya tanah iki ora dadi sepi. Lan Yusuf tuku tanah Mesir kabeh kanggo Firaun; Amarga wong Mesir padha ngedol pategalane dhewe-dhewe, amarga padha kakehan pailan, mulane tanah iku dadi kagungane Sang Prabu Pringon. Dene wong-wong mau, padha dipindhah menyang kutha-kutha saka pojoking tapel watese Mesir nganti tekan pojok liyane. Mung tanahe para imam ora dituku; Amarga para imam padha kaparingan panduman marang Sang Prabu Pringon, sarta padha mangan pandumane Sang Prabu Pringon, mulane ora ngedol palemahane. Jawa 1994: Yusuf banjur ngandika marang wong-wong mau: Lah, ing dina iki kowé padha daktuku lan palemahanmu kanggo Sang Prabu Pringon. Dene sawuse tumekane,

sapralimane sira wenehana marang Sang Prabu Pringon, lan patang perangane dadia kagunganira, kanggo wiji ing pategalan lan kanggo panganira, lan kanggo wong-wong kang ana ing omahira lan kanggo pangan kanggo anak-anakira. Wong-wong mau padha matur, "Panjenengan sampun nylametaken nyawa kawula, mugi kawula sami pinaringan sih-rahmat wonten ing ngarsaning gusti kawula, supados kawula sami dados abdinipun Sang Prabu Pringon." Yusuf ndadèkaké undhang-undhang tumrap tanah Mesir nganti tumeka ing dina iki, yèn Sang Prabu Pringon kudu duwé sapralima; kajaba mung tanahe para imam, kang ora dadi kagungane Sang Prabu Pringon. Purwaning Dumadi 47:12-26

Analisis:

Lessor: Firaun (Pemerintah / Raja / Presiden / Negara)
Lessee: Petani

Menteri / Sekretaris Pertanian: Joseph Zaphnathpaaneah "Pembawa Bibit"

Alokasi Lahan Pertanian: Paling ora 20% saka total area lemah kudu subur

Anggaran lan Manajemen Laba:
Pajak lan Persepuluhan: 20%
(10% kanggo Firaun; 10% kanggo para Imam - Gréja-gréja lan tanah-tanahé ora kena pajak.)
Gaji Net Petani: 80%
(40% kanggo Wiji ing Sawah - Sowing; 40% kanggo Pangan)

Saben kutha kudu bisa nyedhiyakake panganan dhewe-dhewe.

Kanggo efisiensi maksimal, wong kudu manggon cedhak karo pasokan panganan.

Ekonomi sing ora didhukung dening pangan (ora emas, perak, dhuwit, crypto, lan sapiturute), nanging kanthi panganan, pungkasane bakal ambruk. Alon nanging mesthi.

Malah nalika paceklik, panganan duwe rega lan kudu dituku. Ora tau gratis.

Dhuwit bakal gagal nalika paceklik banget. Alternatif kasebut yaiku sistem barter (pangan kanggo sapi, jaran, wedhus, kuldi, wektu (pekerjaan / layanan).Ngleksanakake kabijakan ORA KERJA ORA MANGAN (2 Tesalonika 3:10).

Sapa wae sing bisa ngontrol pasokan panganan bisa nggawe undang-undang lan ngontrol rakyat.